

me za ponev. Precej vroča je že. As! Peče! — Ponev se nagne. Mlekce se zлива. Ko bi le mogla Minka na tla! To je ravno. Ko bi imela štiri roke, bi že šlo. Takó pa —! Takó pa stopica in stopica po stolčku... Štrbunk! Stolček pade, Minka tudi, mlekce pa po obeh.

Kaj bo zdaj? Zdaj pa godejo trije: želodček po svoje, Minka po svoje, in še mama, ki pritekó iz hleva, čuvši ropot in jezeč se na mačko, da je znabiti ona... Pa vidijo, da je mačka v progastem krilcu, s kučmo na glavi in v copaticah...

Mekinjski:

Pa kratko!

Švebov Franci je sedel na zidani ograji pokopališča in držal v rokah precejšen kos potice, ko sem ga ugledal. Začel sem ž njim pogovor. Zastavljaj sem mu vprašanja, on mi je pa odgovarjal ravno toliko, da najin pogovor čisto ni usahnil. Takole sva modrovala.

No, Franci, dober dan! Ali si ti? — Mhm!

Kakor vidim, ješ potico. — Mhm!

Ali so ti jo dali mama? — Mhm!

Pa si se jim zahvalil? — Tudi.

Ali so jo dali tudi Janku? — Tudi.

Pa je dobra, kaj? — Mhm!

Ali bi je ti meni dal en košček? — Naka!

Če bi te pa zdajle prosil kak lačen revež, ali bi mu jo dal? — Bi.

Torej imaš le dobro srce? — Mhm!

Kaj pa, ali imaš vašo Micí rad? — Mhm!

Kdo je pa bolj priden, ti ali ona? — Jaz.

Janko pa tako lepo ministrira v cerkvi; ta je gotovo bolj priden ko ti. — Odmaje.

Katerega pa imajo ata in mama najrajši? — Mene.

Pa jih tudi ubogaš, kaj? — Mhm!

Vselej? — Odmaje.

Ali greš kdaj obiskat starega očeta v Volčji potok? — Nič.

Ali bi jih rad obiskal, če bi ti mama pustili? — Mhm!

Jeseni boš šel pa že v šolo, kaj ne? — Bom.

Ali se že veseliš šole? — Pokima.

Ali je pri vas doma kaj novega? — Nič.

Od tebe, Franci, bom pa res veliko zvedel. —

Mhm!

Pa glej, da boš lepo priden in da boš rad ubogal. — Bom.

In pa, da ne boš preveč govoril. — Mhm!

Pa z Bogom!

Posloviti se pa Franci že ni več utegnil. Kar ugriznil je v potico in bil silno zadovoljen, da ga ni nihče več motil.

